



WSPÓLNOTA

(konspekt animatora)

Cel: - chrześcijanin jest wezwany do wspólnoty z Bogiem i braćmi
- wspólnota jako miejsce wzrostu chrześcijańskiego

Wspólnota – (gr. *Koinonia*) w NT rzeczownik ten wyraża związki chrześcijanina zarówno z Bogiem objawionym w Chrystusie, jak i z innymi chrześcijanami.

Jedną z podstawowych prawd o człowieku jest fakt, iż jest on istotą społeczną, tzn. potrzebuje drugiej osoby by móc się w pełni rozwinąć. Można jednak dzisiaj zauważyć kryzys życia wspólnotowego, także we wspólnocie Kościoła: ludzie chcą być anonimowi, izolują się od innych, sami chcą rozwiązywać swoje problemy, na Eucharystii są blisko siebie, jednak nic ich nie łączy – nie tworzą wspólnoty.

Przez sakrament chrztu każdy z nas jest wezwany do życia we wspólnocie Kościoła.

1. Dlaczego wspólnota?

- Na etapie ST widzimy wielkie pragnienie izraelitów do wejścia we wspólnotę z Bogiem, które wyraża się w ich kulcie. Niezliczone ilości składanych ofiar miały tę wspólnotę urzeczywistniać - **Wj 18,12**
Bóg wychodzi też z propozycją wspólnoty i zawiera *przymierze* z narodem wybranym, bierze za niego odpowiedzialność, chce z nim przebywać, rozbija pośród nich swój **Namiot Spotkania** – **Wj 33,7-11**
- Sobór Watykański II: „Bogu spodobano się zbawić człowieka we wspólnocie”
[wspólnota jest to więc zamiar Boży, powołanie, droga do zbawienia (Rdz 2,18)]
- Bóg w Trójcy Jedyny jest wspólnotą Osób: Ojca, Syna i Ducha Świętego. Są one zespolone Miłością, która z natury swojej chce się udzielać – my jesteśmy iskrą tej Bożej Miłości, która wytrysnęła z serca Trójcy Świętej. Jesteśmy więc stworzeni na Jej obraz i podobieństwo (Rdz 1,27) – łączą nas duchowe więzy, jesteśmy dziećmi Boga. W codziennej modlitwie wołamy przecież „Ojczy nasz...”.

2. Trwanie we wspólnocie

Pieczącą pierwszą chrześcijańską wspólnoty było zesłanie Ducha Świętego na apostołów (Dz 2). Zawiązanie wspólnoty jest konsekwencją przyjęcia daru Ducha Świętego.

„*Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie.*” (Dz 2,42)

[wspólna analiza poszczególnych zwrotów]

- **W nauce Apostołów** – wierność Tradycji i nauce Kościoła, posłuszeństwo powołanym przez Boga pasterzom Kościoła (biskupi i kapłani!). W Kościele nie ma demokracji!
- **W łamaniu chleba** – centrum wspólnoty Kościoła jest Eucharystia – nie spotkania, modlitwy, ludzie, charyzmaty... Nie żyjemy Kościołem jeśli nie żyjemy Eucharystią! Eucharystia jest prawdziwym urzeczywistnieniem się wspólnoty z Bogiem i braćmi.
- **W modlitwie** – apostołowie gromadzą się razem by się modlić – to jest ich podstawowe zadanie. Można tu mówić o dwóch filarach modlitewnego fundamentu wspólnoty: modlitwa osobista i modlitwa wspólnotowa.

„*W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. Gdyby tak nie było, to bym wam powiedział. Idę przecież przygotować wam miejsce.*” (J 14,2n)

Dom Ojca to wspólnota miłości z Bogiem. Zanim tam dojdziemy musimy nauczyć się żyć we wspólnocie i kochać, abyśmy mieli co robić w niebie. Kościół jako wspólnota życia z Bogiem jest takim przedsmakiem życia wiecznego.

3. Rola wspólnoty

- Mt 18, 19-20 – wspólnota pomnaża moc modlitw
[Bóg jest w stanie udzielić nam wszystkiego, jeśli prosimy zgodnie z Jego wolą]
- 1 Kor 12, 27-31 - potrzebujemy siebie nawzajem
[nikt nie ma wszystkich darów, lecz służymy sobie ich różnorodnością]
- Flp 2, 1-8 + Mt 10,8 - wspólnota to miejsce służby
[wyzwalamy się z egoizmu upodabniając się do Jezusa Sługi, który oddał wszystko. Jesteśmy we wspólnocie po to by służyć i dawać, a nie by tylko brać. Jeśli będziesz służył Bóg da ci o wiele więcej niż potrzebujesz. Rozdawaj więc to, co darmo otrzymałeś!]
- Rz 15, 1-7 + Ef 4, 1-6 – miejsce przebaczenia, jedności i miłości
[animator musi mocno podkreślić, że we wspólnocie nie ma miejsca na kliki i grupki wzajemnej adoracji, oraz że każdy osąd, obmowa, kłamstwo, zła myśl o bracie niszczy wspólnotę – przez takie postawy do wspólnoty wdziera się szatan]

4. Jezus Chrystus centrum wspólnoty

„Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących” (Dz 4,32)

Jedność braterska pierwszych chrześcijan rodzi się z ich wspólnej wiary w Pana Jezusa, z pragnienia naśladowania Go razem, z ich miłości do Niego, powodującej równocześnie ich miłość wzajemną.

Jezus jest sercem wspólnoty, jej centrum, wokół Niego i dla Niego się gromadzimy.

„Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich” (Mt 18,20)

[**dynamika**: animator może narysować kilkanaście punktów tworzących okrąg, tłumacząc, że są to osoby, które chcą stworzyć wspólnotę. Następnie łączy linią każdy punkt z punktem centralnym w okręgu wyjaśniając, że podstawą bycia we wspólnocie jest osobista relacja każdego z nas z Jezusem, osobiste doświadczenie zbawienia (modlitwa, sakramenty). Potem należy połączyć punkty na okręgu ze sobą wyjaśniając, że owocem osobistej relacji z Bogiem jest wzajemna więź między ludźmi. Efektem pracy powinien być obraz koła od wozu – tak przygotowana wspólnota może się rozwijać, „toczyć” się do przodu. Uczestnicy mogą też na bieżąco sporządzać rysunek i sami go interpretować]

5. Cel wspólnoty

Wspólnota nie jest i nie może być celem. Bóg przez chrzest święty powołał nas do większych rzeczy, które mamy pełnić w Chrystusie:

- Ap 3,20 – celem wspólnoty ludzkiej jest doświadczenie zbawienia i świętości już na ziemi, doświadczenie wspólnoty życia z Bogiem (obraz wieczerzy)
- Mt 5,13-16 – drugi cel wspólnoty to ewangelizacja, głoszenie Dobrej Nowiny o Jezusie. Podstawą jest ewangelizacja przez miłość – ludzie przyjdą do wspólnoty, jeśli zobaczą wśród nas miłość
„Tak mówi Pan Zastępów: W owych dniach dziesięciu mężów ze wszystkich narodów i języków uchwyci się skraju płaszcza człowieka z Judy, mówiąc: Chcemy iść z wami, albowiem zrozumieliśmy, że z wami jest Bóg.” (Za 8,23)

Pytania:

1. Czy postrzegasz Kościół jako wspólnotę zgromadzoną wokół Chrystusa?
2. Jak realizujesz fundamenty wspólnoty (por. Dz 2,42), jaka jest twoja hierarchia? Na czym opierają się twoje relacje we wspólnocie (uczucia, wygodnictwo...)?
3. Co możesz dać wspólnocie, co pragniesz otrzymać? Jakie masz dary i jak chcesz nimi służyć? Czy prosisz Pana o konkretne dary, by móc służyć braciom?

Lektura

- Dzieje Apostolskie
- Adhortacja Jana Pawła II *Christifideles laici*
- Jean Vanier, Wspólnota miejscem miłości i przebaczenia

(KONIEC)